

1839

De tempore quo Plato rempublicam peroratam finxerit II

August Boeckh

[Let us know how access to this document benefits you.](#)

Follow this and additional works at: <http://repository.brynmawr.edu/digitizedbooks>

 Part of the [Ancient Philosophy Commons](#)

Custom Citation

Boeckh, August. 1839. *De tempore quo Plato rempublicam peroratam finxerit II*. Berlin: Nauck.

This paper is posted at Scholarship, Research, and Creative Work at Bryn Mawr College. <http://repository.brynmawr.edu/digitizedbooks/42>

For more information, please contact repository@brynmawr.edu.

Hon. Prof. Sauppe

*888.75
V. B. 06
II*

Boeckh.

De Tempore quo Plato Rem Publicam peroratum

I N D E X

finxerit. II. 6.

LECTIONVM

Wittenberg 3

QVAE

AVSPICIIS REGIS AVGVSTISSIMI

FRIDERICI GVILELMI TERTII

IN

VNIVERSITATE LITTERARIA

FRIDERICA GVILELMA

PER SEMESTRE AESTIVVM

A. MDCCCXXXIX. A DIE XXII. M. APRIL.

INSTITVENTVR.

*Boeckh. De tempore, quo Plato Rem-
publicam peroratum finxerit. II.*

BEROLINI

FORMIS NAUCKIANIS.

INDEX

LECTIONVM

FRIDERICI GALEMI TERTII

VNIERSITATE LITTERARIA

FRIDERICI GALEMI

PER SEMESTRE ANSTIVM

MDCCCXXXIX. A DIE XLI. DE APRIL.

UNIVERSITATIS

BEROLINI

ROBERTO NAUCLANDI

VNIVERSITATIS LITTERARIAE
FRIDERICAE GVILELMAE
RECTOR ET SENATUS.

Postquam nuper a nobis demonstratum est, tempus, quo Plato Rempublicam peroratam finxerit, ex plurimis indiciis debere in Olymp. 92. constitui, et qui id in Olymp. 85. fere exeuntem conicere voluerunt, falsa lectione deceptos esse, quae Vitam Lysiae vulgo Plutarcho tributam invaserit; superest ut doceamus, quam absurda sit ea opinio, ex qua, quod Cephalus unus collocutorum iam Olymp. 84, 1. defunctus fuisse fertur, scena Reipublicae in Olymp. 82. vel 83. referenda esse visa est; praeterea ut inquiratur, num probabile sit, Cephalo, si ante Olymp. 84. diem supremum obierat, in Reipublicae scena Platonem fuisse locum daturum; postremo ut inde iudicetur, quid de Cephalo temporibus et Lysiae natali solo statuendum sit. Et prima quidem quaestio potest perpaucis absolvi, postquam in superiore disputatione singulorum hominum, qui in Republica vel loquentes inducti sunt vel praesentes esse finguntur vel commemorantur, tempora quantum fieri potest definivimus. Quodsi demonstratum fuerit, qui Rempublicam Olymp. 83, 4. peroratam ponat, antiquius illi tempus tribuere, quam quod Platonis potuerit animo obversari, simul id videbimur demonstrasse, qui ante Olymp. 83, 4. peroratam fingi censeat, censere etiam perversius. Ponamus igitur dialogum Olymp. 83, 4. habitum fingi. Tum Platonis fratres, Glauco et Adimantus, qui inter potissimos collocutorum sunt, nondum nati, quippe qui non possint prius in lucem editi esse quam sedecim annis post; tum Socrates iuvenis viginti quinque annorum, nondum clarus, nondum discipulis asseclisve stipatus, nedum ut tantae praeesse disputationi potuerit; tum Critias aequae adolescens vel etiam iunior, necdum qualis in Timaeo proponitur et philosophiae et rerum gerendarum peritia florens; tum nondum cognitus Hermocrates: mittimus Timaeum, quod de eius aetate potest lis moveri. Porro non tum Polemarchus videtur philosophiae studio deditus fuisse, sed octo vel novem Olympiadibus post; atque idem tum adolescens fuit, quam in Republica prodeat vir, qui sibi opponat adolescentes. Tum Lysias puer quattuordecim annorum, Euthydemus etiam minor ut videtur, quem quidem Plato post Lysiam nominavit¹⁾: at Plato non pueros opinor in hunc Reipublicae conventum congregare voluit, sed vel adolescentes ingenio florentes vel viros aliqua iam fama claros; nec quod illis nullas in dialogo perorando partes tribuit, ideo sunt pueri ha-

¹⁾ Reip. I, p. 328. B.

bendi. Iam Niceratus Olymp. 83, 4. nondum videtur natus fuisse; nondum natus tum Clitophro neque opinor Charmantides; nondum tum clarus Thrasymachus, sed ut Lysias puer. Tum Sophocles non senex, Pulydamas nondum cognitus, sed aut puer aut nondum natus; tum superstes Herodicus Selybrianus, qui dicitur mortuus esse; tum Theages nondum natus. Sed ut mittamus Sophoclem, Pulydamantem, Herodicum, Theagem, quorum quis mentionem ex posterioris aetatis memoria iniectam dixerit, ut Ismeniae meminit Plato, licet ille longo tempore post, Socrate iam defuncto inclaruerit: quamquam tot res, quae tempori, quod dialogo habito tributum sit, non convenient, Platonem in aliis dialogis non reperimus argumento admiscuisse: ut tamen illos nunc mittamus, quis Platonem in primario opere condendo et adornando tam stolide egisse sibi persuaserit, ut una Cephalī persona protatica ei conveniret tempori, quod dialogo assignasset, reliquos vero omnes eo tempore in scenam produceret, quo vel nondum nati essent vel partes, quas sustinent, non possent per aetatem sustinere? Igitur conclamatum est de ista opinione, quae Republicam ex auctoris consilio ante Olymp. 84, 1. actam ponit: firmum stat, quod diximus, dialogi scenam esse in Olymp. 92. referendam. At quomodo factum est, ut Plato nihilo minus assumeret Cephalī personam ante Olymp. 84, 1. defuncti? Fecitne hoc temporum imperitia, quod Cephalum putaret Olymp. 92. superstitem fuisse? Quasi vero qui tum fere adolescens viginti annorum optime nosset Polemarchum et Lysiam, et insigniores eius aetatis viros et adolescentes plerosque omnes bene cognitos haberet, Cephalique et patrem et avum, et quae cuiusque opes fuissent, in Republica rettulisset, potuisset ignorare Cephalum Polemarchi et Lysiae patrem non fuisse tum superstitem, si prope quadraginta annis ante esset defunctus, quum praesertim Cephalus homo dives esset neque ignotus, quippe qui ipsi olim Pericli fuisset carus. Erraverit licet Plato in rebus aetate sua superioribus; Critiae avus ¹⁾ et Epimenides Cretensis ²⁾, vates fabularum tenebris involutus, quando floruerint ignoraverit: quae ipsius aetatem attingerent, non potuerunt eum latere. An scivit quidem, Cephalum pridem defunctum esse, sed nihilo minus in Republica ad Olymp. 92. referenda loquentem induxit? Quid igitur permovit Platonem, ut hoc committeret peccatum? Num multum lucratus est Cephalī persona assumenda? At haec tantum protatica est, et postquam vix apparuit, summovetur de scena: licebatque sexcenta alia fingere, unde Reipublicae duceretur exordium. Et vide quam ineptum sit, quod Cephalus cum Sophocle sene decrepito aliquando convenisse dicitur, si Cephalus ante Olymp. 84, 1. defunctus erat, quo tempore Sophocles non senex, nedum decrepitus fuit: cur quaeso quod de Sophocle refertur in Republica, Cephalum potissimum dicentem fecit Plato, non alium quemlibet, nisi Cephalus per aetatem componi cum Sophocle sene potuit? Quid multa? Ob ipsum Platonem, qui in scenographiis quidem temporum rationes minime solet confundere, Cephalum statuendum est Olymp. 92. fuisse superstitem, nec decessisse fere ante Olymp. 92, 3, grandaevum sane, ut Plato testatur, et ultra solitos vitae humanae fines progressum. Et profecto quod unum superest certum de Cephalī vita

¹⁾ Tim. p. 20. E. ²⁾ Legg. I, p. 642. D.

testimonium, non contrarium est Platoni; Lysiae dicimus verba in oratione contra Eratosthenem ¹⁾, quae Olymp. 94, 2. habita est: *Οὐμὸς πατὴρ Κέφαλος ἐπέσθη μὲν ὑπὸ Περικλέους εἰς ταύτην τὴν γῆν ἀφικέσθαι· ἔτη δὲ τριάκοντα ὤκησε, καὶ οὐδενὶ πώποτε οὔτε ἡμεῖς οὔτε ἐκεῖνος δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα οὔτε ἐφύγομεν, ἀλλ' οὕτως ὥκουμέν δημοκρατούμενοι, ὥστε μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν μήτε ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀδικεῖσθαι.* Hinc iam orator transit ad Trigintaviros, qui fratrem Polemarchum occiderint. Etsi vero non patet, ex quo tempore illi triginta computentur anni, quos Cephalus Athenis peregerit, tamen non probabile est Lysiam tempus significare adeo remotum, ut Cephalus iam ante Olymp. 84, 1. defunctus sit, sed potius connexum cum eo tempore, quo Lysias ipse vixerit Athenis vir ²⁾: hic autem Athenas venit Olymp. 92, 1. Quodsi Cephalum statuas Olymp. 92, 3. obiisse ³⁾, Athenas profectus fuerit Olymp. 85, 1. Quando vero Periclem persuasisse Cephalo putabimus, ut concederet Athenas? Certe tum, quum erat in republica potens et defendere clientem ab iis discriminibus poterat, quibus obnoxius esset inquilinus opulens. Iam Pericles non ante Olymp. 77, 4. accessit ad rempublicam; eiusque potentia aucta est, ex quo Areopagum oppressit, fere Olymp. 80, 1: summae autem rerum praefuit inde ab Olymp. 84, 1. ⁴⁾. Nihil igitur probabilius est quam post Olymp. 84, 1. demum a Pericle adductum Cephalum esse, ut Athenas commigraret. Quod foret etiam certius, si fama Periclis allexisset Cephalum, quod volebat Photius ⁵⁾: sed haec a Photio temere iacta esse et inde detorta, quod Periclis suasu Cephalum Athenas pervenisse traditum erat, nemo non videt. Quae quum ita sint, si nihil praeter ea, quae Lysias et Plato de Cephalo referunt, de huius temporibus memoriae proditum haberemus, res esset in vado: sed rationibus nostris reluctantur posteriorum auctorum testimonia; si haec testimonia sunt, nec potius tenuis famae interpretamenta et commenta coniecturarum, quae quum ad supplendam et exornandam rerum memoriam paulo essent levius excogitatae, recentiorum Graecorum more ultro venditatae pro certis sint. Ac sane quum optio detur, utrum Plato sana mente et sensu communi destitutus fuerit, an falsa sint, quae inde a Cicerone et Dionysio Halicarnassensi de Cephalo temporibus et de natali solo Lysiae tradita accepimus, nemo cordatior dubius haerebit, in utram inclinet partem. Primum igitur qui decem oratorum vitas concinnavit erroribus refertas, Cephalum dicit Athenas transisse *ἐπιθυμία τε τῆς πό-*

¹⁾ P. 384. Reisk. ²⁾ Hoc patet maxime ex verbis: *καὶ οὔτε ἡμεῖς οὔτε ἐκεῖνος δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα οὔτε ἐφύγομεν* etc. Ceterum ex hoc loco non colligitur, usque ad Cephalum mortem Athenis vixisse Lysiam, antequam Thurios peteret, quod inde colligi vult iuvenis doctissimus nobisque amicissimus, qui Lysiae locum nostris rationibus obstare censet; neque enim Lysias se et fratres per universum triginta annorum spatium, quod Cephalus Athenis vixit, ibidem affuisse dicit: sufficit si Lysias et fratres per aliquod tempus una cum patre Athenis vixerunt. ³⁾ Cephalus si Olymp. 94, 1. demum fato functus esset, Lysiam recentis luctus mentionem iniecturum fuisse dicit Hölscherus Vit. Lys. p. 16. vulgari de Cephalo obitu sententiae opitulaturus. Quod ut concedi potest, ita non cadit in nostram rationem. ⁴⁾ Vide Clintoni Fastos. ⁵⁾ Etsi dixit aliud: *Παῖς δὲ γέγονεν ὁ Ἀνσίας Κεφάλου τοῦ Ἀνσανίου τοῦ Κεφάλου, γένος μὲν Συρακούσιος, μετανάστης δὲ γεγονὼς εἰς Ἀθήνας πόθῳ τε τῆς πόλεως καὶ τῆς Περικλέους τοῦ Ξανθίππου γῆμης*: quae debebant de Cephalo dici, non de Lysia. Rectius Vita Lysiae, quae tribuitur Plutarcho, et Suidas.

λεως καὶ Περικλέους τοῦ Ξανθάπου πείσαντος αὐτὸν φίλον ὄντα καὶ ξένον πλούτω διαφέροντα (vulgo διαφέρον). ὥς δέ τινες ἐκπεσόντα τῶν Συρακουσῶν, ἥνίκα ὑπὸ Γέλωνος ἐτυραννοῦντο. Duplex hic refertur sententia de Cephalī migratione: altera, quae Lysiam auctorem habet, tempus non definit accuratius, sed Periclis suasu ac proinde Periclis aetate Cephalum Athenas petiisse docet; altera addit novum hoc, a Gelone Syracusis expulsum esse Cephalum: tertiam non novimus. Igitur qui Cephalum mature, et priusquam Lysias natus esset, Athenas sedem fortunarum transtulisse putarunt: putarunt autem Dionysius atque hinc Auctor vitae Plutarcho tributae et Suidas, nec sane aliud debuerat Photius dicere: ii videntur Cephalum a Gelone expulsum statuisse. At Gelo Syracusis praefuit ab Olymp. 73, 4. ad Olymp. 75, 3. quo tempore Pericles nondum capessiverat rempublicam; Pericles vero quum Cephalum Athenas invitet, fuit haud dubie iam potens: itaque ficticium est quod de Gelone traditur Cephalum Lysiae patrem expellente ¹⁾, ficticia ut videtur matura ista Cephalī Athenis habitatio. Quodsi quid veri subest narratiunculae, quae de Gelone Cephalum pellente traditur, avum nostri huius Cephalī, Lysaniae patrem, Lysiae proavum, qui iidem Cephalus vocatus est ²⁾ opibusque etiam magis quam nepos valuit ³⁾, Gelo eiecerit ex patria, mox tamen reducem: hinc opinor universae istae turbae, quas in Cephalī et Lysiae rebus constituendis Graeci dederunt docti. At Cephalo iam Athenis habitanti natus est Lysias; hoc testatur Cicero ⁴⁾, qui Graecos secutus fontes est, hoc ipse Dionysius ⁵⁾: *Λυσίας ὁ Κεφάλου Συρακουσίων ἦν γονέων, ἐγεννήθη δὲ Ἀθήνῃσι μετακοῦντι τῷ πατρί, καὶ συνεπαιδεύθη τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθηναίων*: Lysias vero lucem vidit archonte Attico Philocle Olymp. 80, 2. ⁶⁾; itaque tum Cephalus iam Athenas commigraverat. Quid mirum vero, si Lysiam Athenis natum putabant, cuius patrem pridem expulsum Syracusis a Gelone crederent? quid mirum quod, quem Athenis natum putarent et bene ac liberaliter educatum a patre opulento et Periclis summi viri familiari scirent, cum nobilissimis Atheniensium puerili disciplina institutum censebant ⁷⁾, et quod ipsis videbatur, ita referebant, quasi historiae id niteretur fide? Nempe ubi quis natus esset, ex patris quae tum fuisset habitatione ut plurimum coniectando colligendum erat, quum deessent testimonia ⁸⁾: neve credas, quod archon designatus tam diserte est, in quem inciderent Lysiae natales, inde magnam testi accedere auctoritatem, nota illum ipsum archontem ratiocinando inventum

¹⁾ Dubitarunt de hac re etiam Hölscherus Vit. Lys. p. 9. Theod. Bergk de reliqq. com. Att. antiq. p. 81. ²⁾ Plato Reip. I, p. 330. B. Vit. X orr. et Phot. ³⁾ Plato l. c. ⁴⁾ Brut. 16. ⁵⁾ Ex Dionysio idem hauserunt Auctor vitae in Plutarcho et Suidas. ⁶⁾ Vit. X orr. ⁷⁾ De Lysiae educatione quod Dionysius dicit, hinc repetunt Auctor vitae in Plutarcho et Photius. ⁸⁾ Rectissime pro sua perspicacitate Schleiermacherus ad Plat. Parmen. p. 403. (P. I. T. II. intp. German. ed. sec.) de Lysiae natalibus et Cephalī migratione: »Indefs ist in solchen Dingen wohl beim Dionysios schwer zu unterscheiden, was beglaubigte Nachricht sein mag, oder worin er nur einer allgemein angenommenen Meinung folgt;« et p. 404. »Und es wäre die Frage, ob nicht die keinesweges allgemeine oder auf irgend einem vollgültigen Zeugnis beruhende Annahme, daß Lysias zu Athen geboren sei, vielleicht nur daher entstanden ist, weil man das Gegentheil nicht wußte.« Ceterum Schleiermacherus ibi de ea potissimum re quaerit, an Lysaniae filius sive Lysiae pater sit Cephalus ille, qui Athenas venisse Clazomenis, ubi habitabat (οἰκοῦσθαι ἐκ Κλαζομενῶν), dicitur in Parmenide: qua de re dicemus posthac.

esse et ab uno scriptore vitae inter Plutarchea relatae traditum. Nam Dionysius, ex quo ceteri vitae Lysiae auctores in hac re pendent, de Lysiae temporibus nihil videtur traditum accepisse, nisi hunc hominem, quum Thurii conderentur et ipse sese Thuriis conferret, quindecim fuisse annos natum: hic cardo est, in quo vertitur quidquid de Lysiae temporibus refertur ¹⁾. Quare Dionysius, postquam Lysiam dixit puerum quindecim annorum Thuriis profectum esse, eundem, quia archonte Callia Olymp. 92, 1. Athenas pervenerit, addit habuisse annos quadraginta septem, „ὥς ἂν τις εἰκάσειεν“; nec refert, quando natus Lysias sit. Neque vero quod Lysiae dictio vere Attica est, ideo necesse est Athenis educatus sit: quod pollicemur nos demonstraturos, quum primum in dubitationem vocatum fuerit. Nec constans fortasse fama fuit Athenis natum Lysiam esse: etsi enim qui Lysiam Syracusium esse dicunt ²⁾, non ideo eum Syracusis natum statuisse censendi sunt, id quod manifesto docet Suidas, qui et Syracusium appellat et Athenis in lucem editum perhibet; tamen Timaeus, rerum Sicularum imprimis gnarus, Lysiam videri potest Syracusis natum putasse. „Est enim Atticus,“ de Lysia ait Cicero ³⁾, „quoniam certe Athenis est et natus et mortuus et functus omni civium munere ⁴⁾: quamquam Timaeus eum, quasi Licinia et Mucia lege, repetit Syracusas.“ Quodsi Timaeo in omnibus, quas Cicero hic affert, rebus conveniebat cum Cicerone, Lysiamque tantum ideo Syracusis vindicabat, quod pater esset Syracusius; vix erat quare Timaeum ut dissentientem excitaret Cicero. Sed quod Cicero haud satis diserte, quid Timaeus tradiderit, eloquitur, concedimus certo iudicari de ea re non posse. Pergimus ad examinanda quae de Lysia Thuriis profecto narrantur: quae profectio pertinet ad Olymp. 84, 1. ⁵⁾ Dionysius in Lysia: „Εἴη δὲ πεντεκαίδεκα γεγονὼς εἰς Θουρίους ὄχρετο πλέων σὺν ἀδελφοῖς δυσὶ, κοινωνήσων τῆς ἀποικίας, ἣν ἔστελλον Ἀθηναῖοι τε καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς δωδεκάτῳ πρότερον ἔτει τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Hinc Suidas: Γεγονὼς δὲ ἐτῶν ιε εἰς Θουρίους ὄχρετο σὺν ἀδελφοῖς δύο, κοινωνήσων τῆς ἀποικίας. Auctor vitae in Plutarcheis: Ἐπεὶ δὲ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν τὴν ὕστερον Θουρίους μετονομασθεῖσαν ἔστελλον ἡ πόλις, ὄχρετο σὺν τῷ πρεσβυτάτῳ ἀδελφῷ Πολεμάρχῳ (ἦσαν γὰρ αὐτῷ καὶ ἄλλοι δύο Εὐθύδημος ⁶⁾ καὶ Βράχυλλος), ⁷⁾ τοῦ πατρὸς ἤδη τετελευτηκότος, ὥς κοινωνήσων τοῦ κλήρου, εἴη γεγονὼς πεντεκαίδεκα, ἐπὶ Πραξιτέλους ἀρχοντος, κακεὶ διέμεινε παιδευόμενος παρὰ Τισίᾳ καὶ Νικίᾳ τοῖς Συρακουσίοις, κτησάμενός τ' οἰκίαν καὶ κλήρῳ (recte alii κλήρον, cleruchi sortem) λαχὼν ἐπολιτεύσατο etc. Photius: „Ὑστερον δὲ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν στελλούσης τῆς πόλεως ὄχρετο καὶ αὐτὸς σὺν τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν ἀδελφῶν Πολεμάρχῳ ἐφ' ᾧ τοῦ πατρῴου μετασχεῖν κλήρου· ἔτος δὲ ἐξακαδέκατον ἦγε· καὶ διέτριβεν ἀκροώ-

¹⁾ Scimus posse adeo argumenta quaedam nec tamen certa afferri, quae suspicionem moveant, Lysiam esse haud paucis annis post Olymp. 80. natum: sed haec nunc mittimus, quod hac re nostra de Platonis Republica disputatio nihil mutatur. ²⁾ V. Taylor. Vit. Lys. p. 103. ed. Reisk. Holscher. Vit. Lys. p. 11. ³⁾ L. c. ⁴⁾ Nempe ut *ισοτελής*. ⁵⁾ De hac re sufficienter disputavit Vömelius noster in programmata scholastico edito Francofurti ad Moenum 1833. 4. nec placet hanc integrare quaestionem toties atque etiam post Vömelium tractatam. ⁶⁾ Sic correctum pridem ex Platone; vulgo *Εὐθύδης*. ⁷⁾ De Brachyllo conf. Holscher. Vit. Lys. p. 10. et p. 29.

μενος Τισίου τε καὶ Νικία τῶν Συρακουσίων· οἰκίαν δὲ κατασκευασάμενος καὶ κλήρου τυχὼν ἐπολιτεύσατο etc. In his nihil inest Platonicae scenographiae contrarium, nisi quod unus Auctor vitae Plutarcho tributae Cephalum perhibet defunctum fuisse, quum Lysias peteret Thurios. Huicque igitur uni auctori non certissimo, quem Plutarchum esse nondum nobis persuaserunt philologi recentissimi, tantum tribuimus, ut ineptissimi anachronismi reum faciamus Platonem? Nempe istud de suo commentus est iste scriptor, quod non cum patre, sed cum fratre, pro quo duos fratres Dionysius et Suidas nominant, Thurios abiisse Lysiam compererat; quare putavit patrem iam non fuisse superstitem¹⁾. Qui si Cephalum res studiosius examinasset, cavisset sibi ab hoc errore. Nam Cephalum ad summam pervenisse senectutem, quis Platone affirmante negaverit? Dicitur enim ἐπὶ γῆρας οὐδ᾽ ὧν fuisse, hoc est, ut Eustathii verbis utamur, ὑπὲρ γῆρας καὶ ἤδη καὶ αὐτὸ τὸ γῆρας ὑπέξω καὶ πρὸς τῷ θανάτῳ ὦν. At Graecorum haud pauci decesserant octogenarii et nonagenarii: non igitur dicemus nimium, si Cephalum octoginta minimum annos habuisse sumemus quum fato fungeretur. Qui si ante Olymp. 84, 1. defunctus est, Lysiam suscepit sexaginta quinque annos natus: Polemarchum autem non multo ante natum esse ex pluribus colligimus indicis; minor autem Lysia fuisse Euthydemus videtur, et Brachyllus si non post hos omnes, certe post Polemarchum lucem vidit. Igitur omnes quos novimus liberos senex genuisset Cephalus et τηλυγέτους, si ante Olymp. 84, 1. decessisset: quod nemo non videt quam sit probabile. Probabilius est Lysiam superstitē patre sive cum hoc ipso sive sine hoc Thurios migrasse. Et certe Photius Cephalum Thurinae coloniae participem fuisse utpote cleruchum censebat: unde dicit Lysiam Thurios petiisse ἐφ' ᾧ τοῦ πατρῶου μετασχεῖν κλήρου. Quae verba sive de hereditate adeunda ceperis²⁾ sive magis ex usu sermonis ita intellexeris, ut Lysias dicatur patre superstitē voluisse in communionem venire agrorum Cephalo Thuriis assignatorum³⁾, Thurinum nobis civem Cephalum referent: neque inter utramque interpretationem ad nostram quidem rem quidquam interest, nisi quod ex priore colligetur etiam Photium in ea fuisse sententia, ut Cephalum vita functum putaret, antequam Thurios abisset Lysias. Attamen Photii auctoritate non abutemur, ut Cephalum Thurinum civem fuisse statuamus: nempe nulla est haec auctoritas, quod Photius non alios in vita Lysiae concinnanda scriptores ante oculos habuit, nisi qui etiam hodie supersunt; recteque ab Hölscherō animadversum est, Photium verba Auctoris Plutarχει, ὡς κοινῶν τῶν κλήρου, ut particeps fieret divisionis agri Thurini, in alienum sensum detorsisse addito adiectivo πατρῶου. Quis vero Io. Tzetzae his versibus⁴⁾,

Ὁ ῥήτωρ Κέφαλος πατὴρ ἦν ῥήτορος Λυσίου,

Ἀπὸ Θουρίου πόλεως μίᾳς τῶν Ἰταλίδων,

Πλούτῳ κομῶν καὶ εὐγενὴς, σωτὴρ τῶν Ἀθηναίων,

¹⁾ Similiter rem explicuit Schleiermacherus l. c. p. 404. non tamen plane eodem modo.

²⁾ Sic Hölscher. l. c. p. 19. ³⁾ Ita fere Meierus noster in commentationis de Andocidea oratione contra Alcibiadem quintae partic. VI. p. 35. qui tamen Cephalum Athenis remansisse absentemque sortis esse participem factum censet. ⁴⁾ Chil. V, 983. Conf. Hölscherum l. c. p. 11 sq.

quidquam tribuerit? Hic enim, praeterquam quod Cephalum Atheniensem oratorem cum Cephalo Syracusio confudit, quae Lysias gessit transtulit in patrem; ut proinde etiam Thurinam Lysiae civitatem transferre in Cephalum potuerit. Quamquam, quod Photius et Tzetzes temere statuerunt, Cephalum Thurinum factum esse, id potest nihilominus verum esse.

Igitur quum recentiores de vita Lysiae scriptores inde a Cicerone et Dionysio non tam testimonia ex vetustis derivata fontibus ministrare videantur, quibus ea convincantur, quae Platonis continet scenographia, sed ut Gellii verbis utamur, incompertam et vulgariam traditionem rei non exploratae videantur secuti esse; potior de Cephalo temporibus auctor habendus Plato est, quum praesertim ea, quae Platoni in hac re contraria sunt, non uno nomine laborent. Quodsi Platoni ea, quam in Reipublicae scenographia adornanda meretur, fides habebitur, de Cephalo temporibus et Lysiae solo natali aliter ac vulgo statuatur. Componenda enim sunt quae Lysias et Plato tradunt et quae conciliari cum his queunt reliqua testimonia: ceteras res suppleveris coniecturis, quarum aliae aliis sunt probabiliores. Paucis comprehendemus potissima. Cephalus Syracusius fuit, vixitque in patria urbe, vel donec Athenas commigraret, vel aliquanto ante sedem fortunarum alio transtulerat. Athenas autem migravit Pericle maxime florente, triginta fere annis ante Olymp. 92, 3. circa quem annum obierit Athenis: itaque circa annum Olymp. 85, 1. videtur Athenas pervenisse. Iam Lysias, si Olymp. 80, 2. natus est, non Athenis est natus, ubi pater tum nondum habitabat, sed eo loco, ubi tum sedem habuit Cephalus: nulla vero causa est, quare Cephalum putemus Syracusas tum iam reliquisse nec Syracusis natum Lysiam esse. Sed Olymp. 84, 1. quum conderentur Thuri, Lysias cum binis ut tradunt nonnulli fratribus, vel cum Polemarcho solo Thuriis discessit, ut coloniae fierent participes: neque vero Athenis eo profecti sunt, sed ex pristina patris sede, quam sumere licet etiam tum fuisse Syracusarum urbem. Ita Tisias quoque Syracusius, isque Lysiae magister, Syracusis concessit Thuriis ¹⁾. Cephalus sive tum remansit ubi habitabat, sive filios et ipse mox secutus est, aliquot annis post Pericle hortante Athenas sese contulit ²⁾, ibique triginta annos vixit inquilinus, viditque Lysiam Olymp. 92, 1. ad paternam reducem domum.

„Quid vero?“ dicat aliquis, „nonne mirum, quod ut in Republica ita in Parmenide Cephalus aliquis cum Adimanto et Glaucone compositus est? nonne igitur in utroque opere eadem hae personae esse videntur? In Parmenide vero qui nominantur Adimantus et Glauco quum non possint fratres Platonis haberi, nonne patet ne in Republica quidem fratres Platonis Adimantum et Glauconem statui posse, sed hos

¹⁾ Vit. X orr. et Phot. coll. Suida v. *Avotas*. Omisimus Niciam Syracusium, quem addunt iidem, aliunde non cognitum: 'quare num fuerit unquam dubitatur. V. Spengel. *συμλογ. τεχν.* p. 38. ²⁾ Quae hic posuimus, praeivit iam Schleiermacherus l. c. p. 404. postquam vulgarem de Lysia Athenis nato famam in dubitationem vocavit, addens: „Dann könnte er (Lysias) vielleicht zu den Thuriern gewandert sein, wie so viele andere nicht von Athen her, und sein Vater könnte erst nach dieser Auswanderung seinen Wohnsitz in Athen aufgeschlagen haben, von Perikles, wie ja Lysias selbst so bestimmt sagt, überredet.“

Reipublicae collocutores multo esse antiquiores et Rempublicam multo quam Olymp. 92. prius peroratam fingi? Itaque peribit quidquid hucusque a nobis disputatum est: quod discrimen ut declinemus, removenda est haec, quam modo rettulimus, sententia. Ac primum Cephalus, quem Plato in Parmenide loquentem induxit, Clazomenis habitavit, et longum quidem per tempus ¹⁾, domoque Clazomenis (οἰκοῦντες ἐκ Κλαζομενῶν) profectus tum Athenas est; neque ibi fuit inquilinus, sed civis: qui enim una cum eo Clazomenis advenerant haud dubie fuerunt Clazomenii ²⁾, eosque Cephalus cives suos esse declarat. At Cephalum Lysiae patrem Clazomenarum civem unquam fuisse nemo tradidit. Sed ut Cephalus noster Syracusius Clazomenia donatus civitate fuerit: quid iam inde colligas de tempore actae Reipublicae? Nimirum id ipsum quod a nobis constitutum est. Nam Parmenides quum Athenas venisset, Socrates, licet a Platone admodum adolescens (σφόδρα νέος) tum fuisse dicatur ³⁾, habuit annos fere viginti quinque ⁴⁾; Parmenides autem ad magna Panathenaea profectus erat ⁵⁾, quae tertio quoque Olympiadum anno mense Hecatombaeone acta sunt: Socrates vero quum Olymp. 77, 2. ⁶⁾ mense Thargelione videatur natus esse, initio anni Olymp. 83, 3. egit annum aetatis vicesimum quintum: itaque Parmenides Olymp. 83, 3. venerat Athenas. Iam annis haud paucis post Cephalus Clazomenius Athenas profectus ex Antiphonte audivit, quae in dialogo Parmenide narrat ipse ⁷⁾. Atqui Cephalus Lysiae pater Athenis vixit annos triginta, mortique proximus fuit, quum ageretur. Respublica: igitur si Lysiae pater ille Clazomenius est, qui etiam multos annos post Olymp. 83, 3. non Athenis, sed Clazomenis habitavit, sponte patet Rempublicam non posse facile ante Olymp. 92. actam censi. Ita quidem iudicandum erit, siquis Cephalum Clazomenium eundem esse hominem putabit ac Lysiae patrem: ceterum Cephalum Clazomenium diversum esse a Lysiae patre statim patebit ex iis, quae de temporibus Parmenidis dialogi exponemus ⁸⁾. Transimus ad Adimantum et Glauconem, qui in Parmenide occurrunt limine. Et hos quidem post Schleiermacheri et Astii doctas et acutas animadversiones convenit inter plurimos non esse Platonis fratres, sed antiquiores cognatos. Et primum, quum Critias maior filios habuerit Callaeschrum Critiae tyranni patrem et Glauconem, Glauconisque huius liberi fuerint Perictione mater Platonis et Charmides ⁹⁾; qui in Parmenide nominatur Glauco potest Platonis avus videri, qui fratrem habuerit Adimantum ¹⁰⁾. At haec sententia non potest cum iis conciliari, quae ex antiquis tenemus fontibus, aliudque stemma idque multo probabilius proposuerunt Astius ¹¹⁾ et

¹⁾ Parmenid. init. ²⁾ Hoc vidit etiam Proclus in Parmenid. I. p. 13. ed. Cousin. coll. II. p. 58 sqq. ³⁾ Parmenid. p. 127. C. ⁴⁾ Synesius testis Encom. calvit. p. 81. B. conf. C. Fr. Hermannum de Socratis magistris et disciplina iuvenili p. 46. qui rectissime docuit Parmenidis iter Athenas non posse tam mature poni quam vulgo putatur, minus tamen recte id in annum Olymp. 84, 1. definivit: quod correxit deinde alio loco. ⁵⁾ Plat. Parmenid. p. 127. B. ⁶⁾ Corp. Inscr. Gr. T. II. p. 321. ⁷⁾ Hoc patet ex Parmenid. p. 126. C. ⁸⁾ Schleiermacheri nota ad Parmenid. P. I. T. II. p. 405. ed. sec. ne quem in errorem inducat, monendum videtur, ne Proclum quidem usquam quidquam dicere, unde colligatur ipsi Cephalo Clazomenii et Syracusii personam visam eandem esse. ⁹⁾ Diog. L. III, 1. Procl. in Tim. I. p. 25 sq. ¹⁰⁾ V. Schleiermacherum Plat. P. I. T. II. p. 102. cuius hanc coniecturam significavimus in priore nostra commentatione p. 4. not. 7. ubi typos thetae errore Glauco fertur Perictionae frater, quum sit pater. ¹¹⁾ Platons Leben und Schriften p. 245.

C. Fr. Hermannus ¹⁾, ut docerent, quae esset Platonis cum antiquioribus illis, qui putantur, cognatis Adimanto et Glaucone coniunctio. Quippe Charmidis avunculus (*θεῖος πρὸς μητρός*) fuit Pyrilampes ²⁾: igitur Pyrilampis soror nupserat Glauconi Charmidis et Perictionae patri, Platonis avo materno. At Pyrilampes Antiphontis f. filium Antiphontem avo cognominem ³⁾ genuit ex matre eius Adimanti eiusque Glauconis, qui in Parmenide nominantur, fratresque uterini fuerunt ille Adimantus et Glauco atque Antiphon, a quo Cephalus sermones in Parmenide expositos accepit. Pyrilampis igitur uxor alium aliquando maritum habuit, ex quo enixa est Adimantum et Glauconem illos Parmenideos. Fac, quod facit C. Fr. Hermannus, hunc alium illius mulieris maritum (alium dicimus, non priorem, quod Antiphontem ex secundo connubio natum esse non constat ex Parmenide, etsi constare dicitur ⁴⁾), hunc igitur esse Aristonem vocatum, ac fuisse fortasse ut idem coniicit fratrem Aristoclis, qui Platonis avus paternus fuit: intelligitur iam antiquiores illos duumviros in Parmenide commemoratos Platonis cognatos quidem esse, sed a fratribus Platonis diversos, qui vero in Republica loquentes inducuntur Adimantus et Glauco Aristonis filii ⁵⁾, eos posse illos antiquiores esse. Igitur ab his progressus initiis C. Fr. Hermannus Rempublicam, quam et ipse concessit non posse in Olymp. 82. vel 83. referri, circa Olymp. 87, 2. peroratam fingi censet, in eaque non Platonis fratres, sed vetustiores illos cognomines Platonis cognatos, Aristonis filios et ipsos, esse loquentes inductos. Verum est quod assensum retineat. Nam in Protagora ⁶⁾, quem dialogum circa Olymp. 87, 1. habitum fingi, etiamsi aliquid obesse videtur, satis constat, a Socrate dicuntur colloquio affuisse τῷ Ἀδεϊμάντῳ ἀμφοτέρῳ, ὃ τε Κῆρυδος καὶ ὁ Λευκολοφίδου: ubi dictio τῷ Ἀδεϊμάντῳ ἀμφοτέρῳ docet, nullum tum Athenis fuisse Adimantum, qui Platone vel Socrate iudice potuerit tali coetui adesse: alias enim dicendum erat Ἀδεϊμάντῳ δύο. Nullus igitur tum floruit Adimantus Aristonis filius, qui a Platone inter actores dialogorum recipi potuerit ⁷⁾: ita labascit universa ista ratio. Sed quid de Adimanto et Glaucone, qui in fronte Parmenidis dialogi comparent, statuendum sit, posthac videamus: nunc persequemur alia quaedam. Nempe qua pugna sibi Glauco et Adimantus gloriam parasse apud Megara in Republica dicuntur, ea etiam C. Fr. Hermannus illa visa est, quae Olymp. 80. pugnata est; quippe in ea dimicasse Atheniensium etiam τοὺς νεωτάτους ⁸⁾; adolescentulos igitur tum militasse Glauconem et Adimantum illos antiquiores. At in Republica Glauco et Adimantus iuvenes (*νεανία*) sunt ⁹⁾, sane ii

¹⁾ Allgem. Schulzeitung Abth. II. a. 1831. n. 82. ²⁾ Plat. Charmid. p. 158. A. ubi nota Pyrilampis Charmidis *θεῖον* referri ad τὴν πρὸς μητρός οἰκίαν. ³⁾ Parmenid. p. 126. B. C. ⁴⁾ Ast. l. c. p. 245. ⁵⁾ Rep. I. init. II. p. 368. A. ⁶⁾ P. 315. E. ⁷⁾ C. Fr. Hermannus quod in pugna ad Aegospotamos pugnata Adimantum Aristonis f. praetorem sibi reperisse visus est, id ipse posthac vidit falsum esse. Aliquoties ea aetate praetura gessit Adimantus; is ubi primum memoratur a Xenophonte, Hist. Gr. I, 4, 21. diserte vocatur Leucolophidae filius; eundem postea simpliciter Adimantum appellat I, 7, 1. II, 1, 30. 32. ubi de illa agitur pugna. *Λευκολόφου* eum dicunt comici Aristophanes Ran. 1561. et Eupolis ap. Schol. Aristoph. l. c. nisi posteriore loco scribendum potius *Λευκολοφίδου* (v. Meinek. Qu. scen. I. p. 58.). Eiusdem sine patris nomine meminerunt Lysias c. Alcib. *λειποταξ.* p. 548. extr. Demosthenes de fals. leg. p. 401. Pausanias IV, 17, 2. X, 9, 5. ⁸⁾ Thucyd. I, 105. ⁹⁾ Hoc colligi licet ex Rep. I. p. 328. D. certe considerato universi loci tenore. *Νεανία*s comprehendi etiam adolescentulos qui amoris apti essent docet Plato Gorg. p. 481. E.

optimi ingenii¹⁾, unde nihil mirum, quod tam egregios iis sermones Plato tribuit: qui vero Olymp. 80. adolescentes fuerunt, vix potuerunt Olymp. 87, 2. iuvenes vocari. Etiam ei praelio, quod Olymp. 89, 1. ad Megara conflictum est²⁾, adolescentuli iique *περίπολοι* affuerunt: unde vides quam anceps ex tali nota iudicium. Sin quem offendat, quod nos, qui Platonis fratres Olymp. 92, 2-3. levi alicui velitationi ad Megara, quam Plato *τὴν Μεγαροῦ μάχην* appellaverit, affuisse diximus, non tamen ex historiae notitia quidquam, quo haec sententia confirmaretur, attulerimus: cogitet quamlibet armorum commissionem dici *μάχην*, nec tamen levissima quaeque praelia referri a scriptoribus, et posse eam ad Megara pugnam intelligi, quam Diodorus³⁾ refert ad Olymp. 92, 4. hoc est ad proximam viciniam eius temporis, cui scenam vindicamus Reipublicae; potuitque ea res etiam anno ante acta esse, quum Diodorus haud raro atque in hac ipsa operis parte in sequentem annum traiciat, quae priore gesta sunt. Et certe Platonis fratres, non antiquiores adolescentes illis cognomines, pugnae illi apud Megara interfuisse, vel inde colligas, quod ubi de ea re loquitur Plato, Adimantum et Glauconem compellat his verbis: *ὦ παῖδες ἐκείνου τοῦ ἀνδρός*: quibus verbis non dubitamus quin voluerit patris sui memoriae gratificari. Scite vero C. Fr. Hermannus animadvertit, non videri Bendidea ante Olymp. 87, 2. traducta Athenas esse, quod eo anno Athenienses primum cum Thracibus amicitiam contraxerint⁴⁾; sed quod tum ipsum Bendidea instituta Thracumque pompam, quae in primis Bendideorum sollemnibus ducta est, ductam censet a Thracibus mercenariis tum Athenas missis, id non est ad persuadendum accommodatum. Etiam quando nulli Thraces milites Athenas proficiscebantur, Athenas mitti a Thracibus pompa potuit; ac si quis militarem desideret pompam, Olymp. 91, 3. hoc est non multo ante id tempus, quod Reipublicae actioni tribuimus, verna fere tempestate, Athenas missi sunt Thraces mercenarii⁵⁾. Porro Lysias⁶⁾, si Olymp. 92, 1. demum Thuriis Athenas profectus est, non potuit Olymp. 87, 2. produci in Republica. Nam quod dicitur Lysias tum fortasse

¹⁾ Rep. II. p. 367. E. ²⁾ Thucyd. IV, 66 sqq. Diod. XII, 66 sq. Hoc quoque praelium, cuius in priore dissertatione scientes nullam inieciimus mentionem, non magis quam priora apud Megara commissa ad explicandum locum Rep. II. p. 368. A. afferri potest, quod Platonis fratres tum militare nondum poterant. Quodsi quis contendere velit, Platonis fratres tum potuisse pugna dimicare, certissimum ei interimendum fuerit Xenophontis testimonium, ex quo patet Glauconem esse natu minorem quam Platonem (v. Diss. I. p. 4. proximi superioris proemii) et negligenda fabula, quae Platonem ex Apolline natum perhibebat, quae non magis debet negligi quam Xenophontis auctoritas suspecta reddi. Quippe Aristo dicitur Perictionam voluisse comprimere *ὑγάταν οὖσαν*, postquam Platonem concepit ex Apolline: num putas hanc rem, hanc vocem (*ὑγάταν οὖσαν*) convenire mulieri, quae plures iam in eiusdem viri connubio enixa parvus sit? Neque haec res levi traditur auctoritate: narraverat ante alios complures Speusippus, Platonis successor, ex Platonis sorore genitus (v. Diog. L. III, 2. et ll. cc. ab int.), qui unus omnium optime sciebat, qui Aristonis et Perictionae filiorum primus esset in lucem editus. ³⁾ XIII, 65. ⁴⁾ Thucyd. II, 29. ⁵⁾ Thucyd. VII, 27. Ex Cratini et Aristophanis fragmentis quando Athenis Bendidea instituta sint, colligi non licet; Cratinus in Thressis quod meminit Bendidis (v. Bergk. de reliqq. com. antiq. p. 76 sqq.), potest ante instituta Athenis Bendidea factum esse. Aristophanes in fabula, quae Lemniae inscripta erat, Bendidis sacra ut tum maxime celebrata memorat (Fragm. Dindorf. p. 151.): sed haec fabula quando acta sit, non constat. ⁶⁾ Lysiam appellamus solum, quod quando Polemarchus et fratres Athenas pervenerint, non compertum. Confer, ne te Taylorus in errorem inducat, Hölscherum Vit. Lys. p. 21.

patris visendi causa Athenas profectus esse ac posthac Thurios redisse; mire profecto scenam instituisset Plato, ubi praesentem Athenis fecisset Lysiam, quo tempore eum Athenis versatum esse aut nemo aut vix unus et alter sciret: idemque cadit in Clitophontem dialogum, quem eodem fere tempore quo Rempublicam habitum fingi et Lysiae cum Clitophonte Thrasyarchi tum sectatore familiaritas docet et argumenti ratio cum Republica connexi. Denique ne alia afferamus, quae ex priore colligi commentatione licet, Charmantides Thrasyarchi assecla si idem est atque Isocratis auditor, non convenit in Olymp. 87, 2; esse vero eundem valde probabile est: artis enim studiosum a Thrasyarcho transisse ad Isocratem, postquam hic clarus extitit, nemini non videbitur consentaneum, nisi qui praeceptis teneatur sententiis.

Postremo ne identidem redeant antiquiores isti, qui feruntur, Platonis cognati Adimantus et Glauco, evellemus hos radicitus: ipsi qui in Parmenidis exordio comparent fratres Adimantus et Glauco, sunt Platonis fratres, ut recte visum est veteribus. Etenim in Parmenide dialogo quattuor sunt scenae distinguendae ¹⁾: prima pertinet ad Olymp. 83, 3. quum in domo Pythodori Isolochi f. ²⁾ una essent Parmenides, Zeno, Socrates, Pythodorus, Aristoteles, alii, et haberetur de Uno dialogus; secunda, quum Pythodorus, quem dialogum tum audiverat, continuata et repetita institutione ³⁾ Antiphonti traderet adolescentulo; tertia quum Cephalus Athenas profectus Adimanto et Glauconi viris obviam factus esset, horumque frater uterinus Antiphon et ipse vir Cephalo Clazomenio huiusque familiaribus philosophis referret, quae a Pythodoro olim didicerat; quarta quum Cephalus incertis auditoribus narraret quae ex Antiphonte audiverat ⁴⁾. Et tertius quidem quartusque actus nullis temporis notis discreti sunt; quare quae Cephalus ab Antiphonte narrata acceperat, ex mente Platonis potuit paulo post aliis referre. Quando vero Antiphon Cephalo, Cephalus suis auditoribus haec proposuit? Respondet Plato ipse. Nam Cephalus Platonice Antiphontem dicentem facit haec: *Τὸν δὲ Παρμενίδην τυχεῖν ἔξω ὄντα καὶ εἶναι πάνυ βραχὺ ἔτι λοιπὸν τῶν λόγων ἀναγινωσκομένων, ἥνίκα αὐτὸς τε ἐπεισελθεῖν ἔφη ὁ Πυθόδορος ἔξωθεν καὶ τὸν Παρμενίδην μετ' αὐτοῦ, καὶ Ἀριστοτέλη τὸν τῶν τριάκοντα γενόμενον.* Haec quidem in ipsa scenographia posuit Plato, cui admiscere anachronismos et absurdum est hominisque nimium immemoris, et a Platonis arte alienum: igitur certe Antiphontea scena, hoc est tertia, ac proinde etiam quarta acta est post anarchiam (Olymp. 94, 1.): non enim opus est, ut Pythodorus quoque ipsa verba *τὸν τῶν τριάκοντα γενόμενον* pronuntiasse censeatur, sed ea Antiphon addit, ut hospitibus et peregrinis significet, quis ille fuerit Aristoteles a Pythodoro nominatus. Quod nisi Plato voluisset illis verbis tempus rei actae significare, cur addidisset hoc additamentum cetera supervacaneum? Cur vero Cephalo amici quum

¹⁾ Conf. Proclum in Parmenid. I, p. 5-14. ²⁾ De hoc conf. Alcib. I. p. 119. A. c. Schol. ³⁾ Parmenid. p. 126. C. ⁴⁾ Digna sunt quae apponantur verba Procli p. 14. *Πρώτη τοίνυν ἐστὶ συνουσία ἡ αὐτὰ περιέχουσα τὰ κύρια πρόσωπα καὶ τὴν πρώτην σκηνὴν τῶν λόγων· δευτέρα δὲ ἡ παρὰ Πυθόδορον διαμνημονεύοντος τῆς πρώτης συνουσίας καὶ οἷον ἰστοροῦντος τὰ κατ' ἐκείνην πάντα· τρίτη δὲ ἡ παρὰ Ἀντιφώντος, οὗς ὁ Πυθόδορος διηγήσατο λόγους ἀπαγγέλλοντος τῷ τε Κεφάλῳ καὶ τοῖς ἐκ Κλαζομενῶν ὡς εἴρηται φιλοσόφοις· τετάρτη δὲ ἡ παρὰ τοῦ Κεφάλου τῶν ἐπ' Ἀντιφώντος αὐτῷ λόγων παραδεδομένων ἀφήγησις, εἰς ἀόριστον τελευτήσασα θίατρον.*

primum Athenas venerunt, nihil prius neque antiquius habent, quam ut ex Antiphonte audiant, quae olim Socrates cum Zenone et Parmenide collocutus sit? quidni Socratis ipsius cognoscendi cupidi sunt? Nempe quod tum, quum Cephalus Athenis cum Adimanto et Glaucone versabatur (non enim hoc videtur ficticium esse, sed Cephalus aliquis Athenis illorum familiaritate usus esse atque ideo Plato ex eius persona suspensisse dialogum), tum inquam Socrates non fuit superstes. Itaque tertia et quarta scena non est ante Olymp. 95, 2. acta ¹⁾. Iam tertiae scenae participes sunt Adimantus et Glauco; eaque aetate floruerunt Adimantus et Glauco Platonis fratres: quis igitur ubi Plato in scena ad eam aetatem pertinente Adimanti et Glauconis personas non nominato patre praesentes faciat, alios putabit intelligi ac fratres Platonis? Actum est; ilicet. Atque hinc iam consequens est Antiphontem esse Platonis fratrem uterinum: id quod statuerunt veteres ²⁾. Quippe Perictiona virgo nupsit Aristoni, et ex hoc Olymp. 87, 3. enixa Platonem est, deinde Adimantum, Glauconem, Potonen; mox sive divortio facto sive defuncto Aristone collocata est Pyrilampi avunculo suo ³⁾. De quo viro addemus quantum sufficit. Unus tantum notus est Pyrilampes, homo clarissimus, ad quem quaecunque de hoc nomine tradita sunt, referri debent. Hic Charmidis et Perictionae avunculus quum plures ad regem Persarum legationes obisset ⁴⁾, ex Asia attulit pavones Athenisque aluit Pericle, cuius familiaris fuit, etiam tum superstiti ⁵⁾: huius filius natu maior ex priore uxore fuit Demus, qui Olymp. 89. inter pulcherrimos fuit pueros vel adolescentulos, pavonum et ipse posthac altor ⁶⁾. Iam Pyrilampes, qui in Charmide dialogo ad Olymp. 87, 4. referendo Charmidis tantum avunculus, non item sororis maritus dicitur, uxorem duxit Perictionam Platonis matrem: quod nihil impedit, quominus iam Olymp. 88, 4. factum sit. Superfuisse autem tum

¹⁾ Aliam quidem rationem iniit Schleiermacherus l. c. p. 102. et qui eum secuti sunt: sed ea derivatur ex fundamento, quod commentitium et pro lubitu sumptum est. ²⁾ Plutarchus de frat. amor. c. 12. *ὡς περ Πλάτων τοὺς ἀδελφοὺς εἰς τὰ κάλλιστα τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων θέμενος ὀνομαστοὺς ἐποίησε, Γλαύκωνα μὲν καὶ Ἀδελμάντων εἰς τὴν πολιτείαν, Ἀντιφῶντα δὲ τὸν νεώτατον εἰς τὸν Παρμενίδην.* Proclus in Parmenid. I. p. 13. *Ἀθηναῖος δὲ οὗτος ὁ Ἀντιφῶν τῶν ἐπ' εὐγενείᾳ φρονούντων, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περὶ ἱππικὴν σπονδάων, ὡς τοῖς γενναίοις ἦν Ἀθηναίων πατέριον, Πλάτωνος ἀδελφὸς ὁμομήτριος, ὡς φησὶν αὐτός.* Adde locum posthac adscriptum. ³⁾ Schleiermacherus l. c. p. 101. cur neget Pyrilampi avunculo nuptam esse potuisse Perictionam, nulla prorsus causa est: talis matrimonii exempla haud rara apud Graecos videntur fuisse (Lys. c. Diogit. p. 894. Or. in Neaer. p. 1352.). Droysenus noster (Mus. Rhen. 1835. p. 197.) et ipse recte vidit Pyrilampi nupsisse Perictionam Platonis matrem; sed ante Aristonem Perictionae maritum fuisse Pyrilampen statuit. Verum Perictionam virginem duxit Aristonem, nec recte Pyrilampes visus est ante Olymp. 87. defunctus esse. ⁴⁾ Charmid. l. c. ⁵⁾ Plutarch. Pericl. 13. ⁶⁾ De pulchritudine Demi adolescentuli vide Aristophanem Vespis vs. 98. quae fabula acta est Olymp. 89, 2. Platonem Gorgia p. 481. D. E. coll. p. 513. B. cuius dialogi scenam maxime in Olymp. 88, 2. quadrare alibi docuimus. Cf. Hesych. v. *ἄμμος καλός*. Eiusdem meminit Eupolis *Πόλειςιν* ap. Schol. Arist. l. c. quae fabula ante Siciliensem expeditionem acta est (v. Meinek. Qu. scen. I. p. 59.): in ea etiam de avium altoribus aliquid dictum reperitur (ap. Athen. IX. p. 392. E.). Pavones ali a Demo Pyrilampis f. dicit etiam Antiphon (ap. Athen. IX. p. 397. C. sqq.), eosque iam per triginta annos singulis noviluniis in ea domo spectari ab introeuntibus licere: qui annorum numerus ne de aetate Demi dubitationem moveat, nota Pyrilampen patrem haud dubie iam instituisse, ut singulis noviluniis spectatores admitterentur. Ob patris legationes indeque contractum hospitium Demus hic Pyrilampis f. a rege Persarum auream acceperat phialam hospitii tesseram (*σύμβολον*); v. Lysiam de bonis Aristoph. p. 628.

Pyrilampen constat: haud dubie enim idem ac Periclis amicus est Pyrilampes Antiphontis f. qui post pugnam ad Delium Olymp. 89, 1. commissam in fuga vulneratus et captus est¹⁾. Huius filius est Antiphon, qui Parmenidem dialogum narrat, avo cognominis²⁾; quem si Perictiona Olymp. 89, 1. ex Pyrilampe ediderit, quidni Plato illi potuerit eas, quas sustinet, partes tribuere³⁾? Nimirum Olymp. 83, 3. Pythodorus affuit Zenoni et Parmenidi cum Socrate et Aristotele colloquentibus; multo post ex Pythodoro hos sermones audivisse Antiphon dicitur; rem enim esse longo tempore ante actam satis significaverat Pythodorus: *Ἐφη δὲ δὴ ὁ Ἀντιφῶν λέγειν τὸν Πυθόδορον ὅτι ἀφίκοντό ποτε εἰς Παναθήναια τὰ μεγάλα Ζήνων τε καὶ Παρμενίδης*. Quidni fingatur Pythodorus fere vicenarius fuisse, quum illis interesset sermonibus, quamvis maior natu Aristotele dicatur fuisse⁴⁾; quidni putetur prope sexagenarius Olymp. 93, 2. dilectum adolescentulum, annum aetatis duodevigesimum agentem, illis instituisse sermonibus? Hos enim quum disceret Antiphon, adolescentulus fuisse dicitur diserte⁵⁾. Mox virili aetate, missa pridem philosophia⁶⁾, Antiphon Cephalo rettulit, quae didicerat a Pythodoro: quod convenit in eam aetatem, quam tertiae et quartae scenae tribuit Plato. Quamquam non opus est, ut ad certos hos numeros Platonis adigatur ratio, quam de industria vagam reliquisse videtur auctor.

Scr. Berolini d. II. m. Ianuarii a. MDCCCXXXIX.

¹⁾ Plutarch. de Socr. daemon. cap. II. Periclem Pyrilampis accusatorem nobis praebet incertus auctor vitae Thucydidis p. 341. T. I. ed. Popp. Quodsi hic fidem meretur, Pyrilampes iuvenis cum Pericle similitudinem exercuit, posthac autem reconciliati sunt. Thucydidem vero, qui Pyrilampen defendisse fertur, non esse rerum scriptorem, quod vitae auctor statuebat, sed Melesiae filium, plures viderunt docti. ²⁾ Parmenid. p. 126. C. ³⁾ Pleraque ex his recte praecepit Proclus in Parmenid. II. p. 67. quem esse antiquioribus usum fontibus, potest ex Plutarchi loco paulo ante allato conici: *Τὰ μὲν τῆς ἱστορίας, εἴπω μίλει καὶ ταύτης, ὅδε ἔχει. Περικτιόνῃ παῖδας Ἀρίστον ποιησάμεν Πλάτωνα καὶ Ἀδεύμαντον καὶ Γλαύκωνα, τοῦ ἀνδρός αὐτῆς τὸν βίον ἀπολιπόντος ἑτέρω συνώκησεν ἀνδρὶ τῷ δὲ ἦν ὄνομα Περιλάμπης, οὗ καὶ ὁ ἐν Γοργίᾳ διεμνημόνευσε Σωκράτης πρὸς τὸν Καλλιαν λέγων, ὡς αὐτὸς μὲν ἐρωτῇ τὸν τε Κλείνων καὶ τοῦ φιλοσοφῆν, ἐκεῖνος δὲ τοῦ τε Ἀθηναίων Δήμου καὶ τοῦ Περιλάμπους παιδός· ἦν γὰρ καὶ ἐκείνῳ τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐκ προτέρας τῷ Περιλάμπει γενομένης γυναικός· συνώκησέ τε οὖν Περικτιόνῃ τῷ Περιλάμπει καὶ ἐποίησε παῖδα τὸν Ἀντιφῶντα τοῦτον, ὃν ἐνταῦθα Γλαύκωνος καὶ Ἀδεύμαντον κέκληκεν ὁμομήτριον ἀδελφόν. ὁρᾷς δὲ ἐκ τούτων οὕτως ἰσχυρομένῳ, ὅτι μετὰ τὸν Σωκράτους ὡς εἰκὸς θάνατον ἢ πρὸς τὸν Κέφαλον γέγονε συνουσία τοῦ Ἀντιφῶντος· Πλάτωνα μὲν γὰρ τέταρτον καὶ εἰκοστὸν ἔτος ἄγοντα (immo ἔτη τριακοντα γεγονότα) καταλλέουπεν ὁ Σωκράτης· ἡ δὲ Περικτιόνῃ μετὰ τοῖς τρεῖς (immo τέτταρας) παῖδας ἐγγήματο, καὶ τὸν Ἀντιφῶντα ἐγέννησεν· ὁ δὲ ἐν ἡλικίᾳ νῦν ἐστίν, ὥστε καὶ πρὸς ἑπικλή πολλά διατρέβειν.* Proclus videtur Platonem Amynia archonte Olymp. 89, 2. natum putasse, ut apud Diogenem Laertium dicitur ἐπὶ Ἀμεινίου γενομένη (III, 3): sed falsa lectione niti hanc sententiam et ab initio fuisse ἐπὶ Ἐπαμεινόνος, docet additum apud Diogenem: *ἐφ' ὃν Περικλῆς ἐτελειότησεν*. Epaminon archon est Olymp. 87, 4. Verissimam rationem esse Athenaei, qui Platonis natales in annum Olymp. 87, 3. definit, consentiunt nunc plurimi. ⁴⁾ Parmenid. p. 137. C. ⁵⁾ Parmenid. p. 126. C. ⁶⁾ Parmenid. ibid.

LECTIONES.

I. ORDINIS THEOLOGICI.

1. Professorum ordinariorum.

E. G. HENGSTENBERG, Dr. Dec.

- I. Publice auditores in explicandis scriptoribus ecclesiasticis Syriacis exercbit bis p. hebd. h. V-VI.
- II. Privatum 1) Historiam regni Dei sub V. T. tradet quinquies p. hebd. h. IX-X. 2) Iobi librum explicabit quinquies p. hebd. h. X-XI.

PH. MARHEINEKE, Dr.

Privatum encyclopaediam theologicam tradet quinquies p. hebd. h. VIII-IX.

A. NEANDER, Dr.

- I. Publice in historia dogmatum Christianorum enarranda perget d. Merc. Iov. Ven. h. I-II.
- II. Privatum 1) Acta apostolorum interpretabitur senis p. hebd. scholis h. XI-XII. 2) Priorum ecclesiae Christianae saeculorum historiam tradet senis p. hebd. scholis h. XII-I.

F. STRAVSS, Dr.

- I. Publice 1) Artem homileticam tradet d. Ven. h. VI-VII. vesp. 2) Exercitationes homileticas moderari perget d. Iov. h. VI-VIII. et d. Ven. h. VII-VIII. vesp.
- II. Privatum catecheticon, introductione in theologiam practicam praemissa, docebit quater p. hebd. d. Lun. et Mart. h. VI-VII. et VII-VIII. vesp.

A. TWESTEN, Dr.

- I. Publice prolegomena in theologiam moralem tradet d. Mart. et Iov. h. III-IV.
- II. Privatum 1) Ethicen Christianam cum philosophica coniunctam secundum Schleiermachers lineamenta ethices philosophicae in hunc usum edenda docebit senis p. hebd. diebus h. IX-X. 2) Epistolam Pauli apostoli ad Romanos scriptam quinque diebus h. X-XI. interpretabitur.

2. Professorum extraordinariorum.

I. I. BELLERMANN, Dr.

Privatum Psalmos selectos explicabit d. Merc. et Sat. h. XI-XII.